मन्ये वज्रधरस्यैष निनादो भैरवस्वनः । द्रोणे हते कौरवार्थं व्यक्तमभ्येति वासवः ।
प्रहृष्टरोमकूपाश्च संविग्ना रथपुङ्गवाः । धनञ्जय गुरुं श्रुत्वा तत्र नादं विभीषणं ।
क एष भैरवान् दीर्णानवस्थाप्य महारथः । निवर्त्तयति युद्धार्थं मृधे देवेश्वरो यथा ।
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ उद्यम्यात्मानमुग्राय कर्म्मणे धैर्य्यमास्थितः । धमन्ति कौरवाः शङ्खान् यस्य वीर्य्यमुपाश्रिताः ।
यत्र ते संशयो राजन् न्यस्तशस्त्रे गुरौ हते । धार्त्तराष्ट्रमवस्थाप्य क एष नदतीति हि । ९०५
ह्रीमन्तं तं महाबाहुं मत्तद्विरदगामिनं । व्याघ्रास्यमुग्रकर्म्माणं कुरूणामभयङ्करं ।
यस्मिन् जाते ददौ द्रोणो गवां दशशतं धनं । ब्राह्मणेभ्यो महार्हेभ्यः सो ऽश्वत्थामैष गर्जति ।
जातमात्रेण वीरेण येनोच्चैःश्रवसा इव । हेषता कम्पिता भूमिर्लोकाश्च सकलास्त्रयः ।
तच्छ्रुत्वान्तर्हितं भूतं नाम तस्याकरोत् प्रभो । अश्वत्थामेति सो ऽयैष शूरो नदति पाण्डव ।
यो ह्यनाथ इवाक्रम्य पार्षतेन हतस्तदा । कर्म्मणा सुनृशंसेन तस्य नाथो व्यवस्थितः । ९०६
गुरुं मे यत्र पाञ्चाल्यः केशपक्षे परामृषत् । तत्र जातु क्षमेद्द्रौणिर्जानन् पौरुषमात्मनः ।
उपचीर्णो गुरुर्मिथ्या भवता राज्यकारणात् । धर्म्मज्ञेन सता नाम सो ऽधर्म्मः सुमहान् कृतः ।
चिरं स्थास्यति चाकीर्त्तिस्त्रैलोक्ये सचराचरे । रामे बालिवधाद्यद्वदेवं द्रोणे निपातिते ।
सर्व्वधर्म्मोपपन्नो ऽयं मम शिष्यश्च पाण्डवः । नायं वक्ष्यति मिथ्येति प्रत्ययं कृतवांस्त्वयि ।
स सत्यकञ्चुकं नाम प्रविष्टेन ततोऽनृतं । आचार्य्य उक्तो भवता हतः कुञ्जर इत्युत । ९०७
ततः शस्त्रं समुत्सृज्य निर्म्ममो गतचेतनः । आसीत् स विह्वलो राजन् यथा दृष्टस्त्वया विभुः ।
स तु शोकसमाविष्टो विमुखः पुत्रवत्सलः । शाश्वतं धर्म्ममुत्सृज्य शिष्येण निहतो गुरुः ।
न्यस्तशस्त्रमधर्म्मेण घातयित्वा गुरुं भवान् । रक्षत्विदानीं सामात्यो यदि शक्नोषि पार्षतं ।
यस्तमाचार्य्यपुत्रेण क्रुद्धेन हतबन्धुना । सर्व्वे वयं परित्रातुं न शक्यामोऽद्य पार्षतं ।
सौहार्द्दं सर्व्वभूतेषु यः करोत्यतिमानुषः । सो ऽद्य केशग्रहं श्रुत्वा पितुर्धक्ष्यति नो रणे । ९०७
विक्रोशमाने हि मयि भृशमाचार्य्यगृद्धिनि । अपाकीर्य्य स्वयं धर्म्मं शिष्येण निहतो गुरुः ।
यदा गतं वयो भूयः शिष्टमल्पतरञ्च नः । तस्येदानीं विकारो ऽयमधर्म्मो ऽयं कृतो महान् ।
पितेव नित्यं सौहार्द्दात् पितेव हि च धर्म्मतः । सोऽल्पकालस्य राज्यस्य कारणद्घातितो गुरुः ।
धृतराष्ट्रेण भीष्माय द्रोणाय च विशाम्पते । विसृष्टा पृथिवी सर्व्वा सह पुत्रैश्च तत्परैः ।
सम्प्राप्य तादृशीं वृत्तिं सत्कृतः सततं परैः । अवृणीत सदा पुत्रान्मामेवाभ्यधिकं गुरुः । ९०८
अचोद्यमाणो न्यस्तास्त्रस्तद्वाक्येनाहवे हतः । नहि तं युध्यमानं वै हन्यादपि शतक्रतुः ।
तस्याचार्य्यस्य वृद्धस्य द्रोहो नित्योपकारिणः । कृतो ह्यनार्य्यैरस्माभी राज्यार्थे लघुवृत्तिभिः ।
अहो वत महत्पापं कृतं कर्म्म सुदारुणं । यद्राज्यसुखलोभेन द्रोणोऽयं साधु घातितः ।
पितॄन् भ्रातॄन् सुतान् दारान् जीवितञ्चैव बासविः । त्यजेत् सर्व्वं मम प्रेम्णा जानात्येतद्धि मे गुरुः ।